

II. FÖLVÉTELI JELENTÉSEK.

1. Jelentés az 1886. év nyarán Szolnok-Dobokamegye északnyugati részében végzett földtani részletes felvételekről.

Dr. HOFMANN KÁROLY-tól.

Ezen nyáron feladatomban az északnyugati erdélyi Határhegység és észak felé csatlakozó vidék földtani részletes vizsgálatát a tavali általam felvett területtel kapcsolódólag keletfelé a $41^{\circ} 30'$ déllőig, Ferró-tól K., észak felé pedig a 70-es évek kezdetén a nagybányai bányakerületben általam vizsgált vidék csatlakozásáig, azaz a 47. rov. LI. és LII. oszt. (1 : 28,800) lapok déli széleig, folytatni. E kitűzött területem legnagyobb részét átvizsgáltam, csak keleti szélén, Ünőmezőnél és Blenke-Pojánnál, maradt még két kis sáv hátra, melyeket az előrehaladott évad miatt már nem járhattam be s geologiai térképezésüket tehát jövő esztendőre kellett hagynom.

A folyó évi felvételeim a táborokari eredeti felvételi térkép 48. rov. LI. és LII. oszt. magyarországi és a 3. és 4. rov. II. ny. oszt. erdélyi lapjain forogtak; a felvett területem határait Plopis, Gyertyános, Szurduk-Kápolnok, Magura, Petyeritye, Dánpataka, Dalmár, Disznopataka, Borkút és Kötelesmező helységek jelölik részletesebben. A terület csaknem teljesen Szolnok-Dobokamegye északnyugati részére esik, egy keskeny sávot északra, Plopis mellett, kivéve, hol Szatmármegye határa a 48. oszt. LI. rov. lap északi szélén kis darabra e lap területébe még benyúlik.

A vizsgált területem a prelukai kristályos pala-szigetnek területem déli felébe benyúló keleti végét foglalja magában; e darabbal a nevezett hegy-sziget földtani kartirozását befejeztem. Területem északi része az e hegy-sziget előtt északfelé elterülő hegyes vidékre terjeszkedik, melyet főleg felső-oligocén és neogen lerakódások alkotnak; legészakkeletibb végén, Plopis és Kötelesmező (Trestya) között, a vihorlat-gutini trachithegységnek Runk hegység nevű nyulványai keskeny szegélyben még benyúlnak. Végre területem déli részét az északnyugati erdélyi Határhegység harmadkori réteg-

vonulatához tartozik, mely lapos déli dőléssel a prelukai kristályos palasziget lapos déli lejtőjére támaszkodik.

A prelukai kristályos hegysziget keletfelé a Lápos tágas alluviálsíkján Magyar-Lápos és Kópataka közt, közel felvételi területem keleti határa előtt, végződik. Északfelé egészen keleti végéig a tavali jelentésében többször említett, meredek, egyenes törésszel határolja azt; a hegysziget lapos déli lejtőjén a kristályos alaphegység a hegyszigetnek e nyáron vizgált keleti végén a keletről jövő Láposvölgy alluviálsíkja jobb oldaláig ér, míg Macskamezőn alul, a Láposszurduk kezdetétől fogva, meddig a prelukai hegysziget vizsgálásával kelet felé tavál haladtam volt, a folyó völgye lefelé mind a két oldalán a kristályos alaphegységbe van bevésve s ezt déli és nyugati széle mentén áthatolja e kemény tömegekben szűk, sziklás csatornává összeszorulva.

Tavali jelentésében említém, hogy a kristályos alaphegység rétegei a prelukai hegysziget keleti vége felé nagyjában tekintve egy északkelet felé csapó, nagy nyeret alkotnak, melyet a hegysziget északi törészele ferdén átmetsz. A részletességben e nyereg sokszoros alárendeltebb redőzést mutat fel, különösen tengelybeli régiójában és északi szárnyában. Ezt a réteg nyeret világos kartografiai kifejezésre hozza nevezetesen azon, a kristályos palák közé helyezkedett nagy ösdolomit-vonulat, melyet Ó-Preluka mellett tetemes kiterjedésben látunk a felszínen. Itteni előfordulása, mint f. i. h. említém, a nyereg északi szárnyához tartozik. A dolomit-vonulat ebben a szárnyban a hegysziget északi törésszelét Magura mellett tetemes szélességben metszi, míg délre a Lápos-szurduk, ennek kezdetétől lefelé Alsó-Szelniczán alólig, azon a déli szárnyhoz való fordulásán keresztül kigyózik. A tetemes szélességre, melyben a dolomit-vonulat Magura és Szelnicza közt a felszínen mutatkozik, igen lényeges okozó osztályrész van: a rétegeknek a részletességben kisebb nagyobb mértékben szokszorosan ismétlődő alárendeltebb redőzése.

A Lápos-szurduk kezdetétől felfelé az ó-prelukai ösdolomit-vonulatot a táguló Láposvölgy jobb szélén és a folyó partjain látható dolomit-sziklákban keleti irányban Macskamezőre követhetjük, hol, vastagságában már tetemesen csökkent, meredeken DDK felé dülő vonulatban, közvetlenül a falu mellett a Lápos alluviál völgyisíkja jobb oldalán emelkedő, alsó, kopár sziklalejtőket alkotja. Innen a dolomit-vonulat a déli szárnyban a hegység déli lejtőjén keskeny sávban, meredek DK-i dőléssel a közel fekvő macskamezei vas- és manganbányához húzódik, hol a Valea Szenatori nevű és a keletre következő völgy közt gyorsan kiékül. Nehány, a csapásban sorakozó apró dolomit-lencse által a dolomit-vonulat csapása vonalának folytatását a déli szárnyban egy darabig még északkeleti irányban, azután, a hegysziget törésszéle felé — a kristályos pala-rétegek csapásának ott általánosan kissé

keletre való fordulásának megfelelőleg — KÉK-felé vonulva, egészen a hegysziget északi törésszéleig követhetjük; ez utóbbit a hegysziget keleti vége közelében, a kristályos pala-sziget keleti végén szurdokszerű sziklavölgyben áttörő Kópataknak a kristályos hegyszigetbe való belépése alatt, metszi. Két, kartografiailag kiváltható, meredeken álló, KÉK felé csapó, keskeny dolomit-lencse, melyek a Kópatak imént nevezett áttörése kezdete alatt, az egyik a szoros jobb, a másik bal ereszen emelkednek, jelölik a helyet, hol a prelukai ösdolomit-telepvonulat csapásvonala a déli szárnyban ama völgyszöröst átszeli.

A prelukai hegysziget idén vizsgált keleti végén *gnájsz* és *csillámpala* uralkodik; térképileg itt sem különíthetők el egymástól, minthogy a földpáttartalom kicsinyben és nagyban igen változik s a kellő támpontok azután hiányoznak, hogy az egyes szelvényeken csak egészen nagyjában foganatosítható elkülönítéseket összekapcsolhassuk.

Általában itt a hegysziget keleti végén a fenn nevezett ösdolomit-vonulat fedőrégiójában földpátban szegény csillámpala uralkodik; részben egyenesen palás; egyes, többnyire csillámban bővelkedő részletek bőséges granáttartalmuk által tűnnek ki. E fedőrégiót áthaladjuk, ha a hegysziget keleti végétől a Láposvölgy jobb szélén a völgy mentén lefelé Macskamezőre, vagy a Kópataki szoros torkolatától felfelé megyünk. A kristályos palák csapása K és KÉK közt változik és 10—40°-kal D vagy DDK felé dőlnek; az említett ösdolomit-vonulat csapás vonala közelében meredekebb és az első út utolsó darabjában, a Valea Szenatori torkolatától lefelé a dolomit-vonulatig Macskamezőnél, DK felé irányult dülést öltenek.

A dolomit-vonulat fekéjében, mely e vonulat ó-prelukai és macskamezei szárnya és ennek csapása vonalának előbb leirt folytatása közt bukkán a felszínre, általában földpátban szegény, egyenetlenül palás, gyakran aprórédős *gnájsz-csillámpala* uralkodik, *gnájszba* és *csillámpalába* való átmenetekkel. A macskamezei dolomit-vonulat csapása vonalától a feküben harántosan előrehaladva, a palák itt egy darabig még uralkodólag DK és D közt változó, többnyire meredek dülést, tovább azután uralkodólag ellenkező dülési irányt mutatnak, úgy hogy az egész nyereg antiklinális vonala a dolomit-vonulat délkeleti, macskamezei szárnyához valamivel közelebb fekszik, mint az éjszaknyugati, ó-prelukai szárnyához.

Zöld chloritos- és amfibolos-palák a prelukai kristályos hegysziget idén vizsgált keleti végén csak igen alárendelten, néhány térképileg ki nem választható sávban mutatkoznak. *Szemcsés dolomit*, az előbb említett macskamezei telepvonulat és csapásvonala folytatásához tartozó részleteken kívül, még csak a hegysziget délkeleti sarkán néhány aprócska behelyezkedésben fordul elő. *Pegmatitet* néhány elszórt piczike részletben közel Macskamezőnél, azután tovább északkeletre a Frimtura nevű, erdő borí-

totta hegylejtőn, a kristályos palákban, közel a macskamezei dolomit-telep-vonulat feküregiójában találtam.

A macskamezei vas- és mangán érczfekehely, melyről, PARTSCH és POŠEPNY közelebbi adatokat közölt*, a csillámpalában mintegy 100 m^3 -nyire a macskamezei ösdolomit-vonulat fedőjében van behelyezkedve. A bányák a falutól közel éjszakkeletre az előbb említett egymásra következő harántos völgyben vannak, melyeknek nagyobbikát a falu lakosai nekem Valea Senatori névvel jelölték. Az érczfekehely a palákkal megegyezőleg ÉK felé csapó és DK felé dülő, nagy, lencseszerű behelyezkedést alkot azokban. A két völgyet elválasztó gerinczen fent mind a két oldalon hajtott nagy külfejtések és lent a két völgy alján levő kutatások által a csapás irányában 600 m^3 hosszúságban követhető; a gerincz magaslata felé tetemes, pusztá közegeit beleértve, mintegy 40—50 m^3 -nyi vastagságra duzzad, mely azonban a két völgy alján néhány m^3 -re süllyed le. A bányák több év óta nincsenek művelésben. Előbb a kincstár itt hosszabb időn át a néhány mértföldnyire északkeletre fekvő rójahidai vasolvasztója számára vaskövet termelt. A magas mangán-tartalmuk miatt magában csak igen nehezen redukálható vasérczek (barna-, magnés- és pátvaskő) ott a marmarosi határhegységről, Kapnik- és Tótosbánya vidékéről oda szállított lápvaskővel elegyítve olvasztattak fel. Utóbbi időben a nevezett vasmű egész ércszükségletét az utóbbi, bár nem közelebb fekvő, de sokkal könnyebben olvasztható vaskövekkel fedezte s a macskamezei üzemet teljesen beszüntette.

Egészen hasonló, de csak kisebb afféle mangán- és vasércz-behelyezkedések, mint a macskamezei falu közelében levő, a környéken a kristályos hegységben több helyen mutatkoznak, a melyeken még régi kutatások vagy kisebb bányaművelések nyomai láthatók, jelesen keletre, a kópataki völgy-szorosban, a macskamezei ösdolomit csapásvonala magasabb fedőregiójában, és nyugatra Grópa előtt, a macskamező-óprelukai dolomit-vonulat feküregiójában.

Macskamező, Grópa és Magura közt a hegység déli lejtőjén a *középcocén* turbuczai kvarczkonglomerat, homokkő és tarka agyagrétegek lapos déli lejtéssel nagyobb kiterjedésben borítják a kristályos alaphegységet a hegygerinczeken egészen fel a főgerinczig; sőt a Macskamezőtől nyugatra Kópatakára vezető úton legfelül még a turbuczai rétegek fölött következő kolosvári durvamésznek kis foszlánya is maradt megtartva.

Felvételi területemnek a Láposvölgytől *délre* elterülő részét a nyugatfelé csatlakozó tavali területéből lapos déli düléssel keletfelé vonuló harmadkori rétegek sora, a középcocén turbuczai rétegektől felfelé az alsó-mediterrán hidalmási konglomeratok és homokkövekig, alkotják. Az

* v. HAUER & STACHE: Geologie Siebenbürgens, pg. 374.

egyek megkülönböztetett rétegszintájuk éjszaktól délfele az idősebbtől az ifjabbhoz egymásra sorakozó, nyugatról keletfelé vonuló szalagokban szelik át területem keleti határát.

Még pedig legalúl a *turbuczai rétegek*: kövület nélküli, durva pados konglomerátok, homokkövek és tarka agyag, következnek. Ezek a Láposvölgy baloldalán az alsó laposabb völgylejtőket képezik, míg az ellenkező völgyoldalon, mint előbb említettük, a kristályos alaphegységen nyugvó, az erózió összevagdalta foszlányokban láthatók.

A Láposvölgy baloldalának meredek partban emelkedő felső eresztét a közép-eocén *kolosvári durvamész-csoport* és az alsó-oligocén *hójai rétegek*, összesen mintegy 40—50 m vastagságban, alkotják. Ezek hasonló petrográfiai és paleontologiai minőségben, mint a Ny felé csatlakozó tavali vidéken, mint alúl, a turbuczai rétegekhez való áthidaló régióban, homokos, feljebb márgás és meszes, tisztán sós, sekély tengerben lerakódott, jól réteges rétegsor K felé tova folytatódnak. A priaboniai szintáj a kettő közt itt sem mutatható ki biztosabban.

A hójai rétegek felső, mészben bővelkedő padjai fölött, melyekben itt is sok helyen e szintáj jellemző kövületeit kikalapálhatjuk, a *rév-körtvélyesi rétegek* igen keskeny sávban következnek s ezek fölött, néhány ölnyi vastagságban, a kövületekben bővelkedő, agyagos és meszes márgákból álló *csokmányi rétegek*, mely utóbbiakban azoknak közöséges kövületei, különösen *Ostrea fimbriata*, GRAT., *Cyrena semistriata*, DESH., *Cytherea incrassata*, Sow., *Cerithium plicatum*, BRUG., *Cerith. margaritaceum*, Brocc. s. e. mindenütt bőségesen található. A révkörtvélyesi rétegek bár állandóan követhetők ebben a vonulatban területem keleti határáig, de az agyagrétegek és a barnaszén-nyomok e vonulat idén vizsgált részében eltűnnek s a különben is csak csekély vastagságú helybeli szintáj itt csak néhány lábnyi vastag édesvízi mészpadra, telve planorbis és lymnæus maradványokkal, összeszorul, mely a hójai meszet és a csokmányi márgarétegeket elválasztja.

A csokmányi rétegek fölött az *ilondai halpikkelyes palák*, jellemző minőségben, és ezekre az *aquitaniai rétegek* következnek az utóbbiak ugyanabban a fáciesben, mint mély tengerben lerakódott agyagképződés, melyet ez az emelet, mint tavali jelentésemben közelebben kimutattam, a Szamosvölgyből a Láposvölgy területébe való átmeneténél öltött. Ez a két, lágyabb rétegekből álló oligocén szintáj a délfele Dánpatakon és Disznópatakan túlig terjedő, lankásan emelkedő, szántóföldek és rétek borította dombos vidéket alkotja, hatalmas és széles övben. A sötét, leveles ilondai halpikkelyes palák, melyek — ép úgy, mint a mélyebb két oligocén, szintáj, a csokmányi és révkörtvélyesi rétegek — a dánpataki völgytől nyugatra nagyobb területen át, részint részletes vetődések következtében, részint pedig — a mennyire a csak tökéletlen feltárási viszonyok szerint megítél-

hetem — az aquitaniai rétegeknek azon területen való transgresszív átterjeszkedése folytán, csak egyes pontokon mutatkoznak a felszínen: a nevezett völgytől keletre ismét jelleges minőségben és jelentékeny vastagságban nagyobb kiterjedésben bukkannak a felszínre. Itt is, épp úgy mint a Szamosvidéken, az összlet aljbeli részén, közel a csokmányi márgák fölött, egy kemény, a felszínen is már mint meredek lépcső kitűnő, fehérre málló, palás márgapad követhető végig, melyben itt is, halpikkelykék és csontocskákon kívül, ugyanannak a kis *cardium*-fajnak és ugyanannak az apró kagylónak lenyomatai gyakran fordulnak elő, mint amott.*

Az aquitaniai rétegek, mint sötétszürke többé-kevésbé csillámos, palás agyag, egyes alárendelt laza homokkő fekvetekkel, a szóban levő déli területemen keresztül folytatódnak. Vastagságuk az alattuk fekvő ilondai halpikkelyes paláét még jóval fölülmulja, s Dánpataka és Disznópataka közt legalább is 200 *m*-re becsülhető. Általánosan elterjedt mikroszkopiai foraminiferákon és meletta-pikkelyeken kívül, egyéb kövületek bennük itt is átáljában csak igen ritkán fordulnak elő. Disznópatakában, a faluban, a patak bal oldalán levő parton, az összlet alsó részében, közel az ilondai halpikkelyes palák fölött, e rétegek aránylag valamivel gyakrabban tartalmaznak puhány maradványokat; bennük e helyen, apró *axinus*, *leda* és *natica* fajilag meg nem határozható maradványain kívül, az aquitaniai agyagképződésnek a tavali jelentésében vázolt területen közönségesebb alakjait, jelesen *Leda* *cfr. perovalis*, v. KOEN; *Nucula* *sp.*, *Limopsis retifera*, SEMP., találtam; az első két faj aránylag meglehetősen gyakori.

Az aquitaniai agyag végre Dánpataka és Disznópatakától délre a fölötte meredek partokkal emelkedő Gyalu Gyimi vonulat és keleti folytatásának hatalmas hidalmási konglomerat, homokkő és agyagos rétegei alá merülnek. Ezek területem legdélebbi részét alkotják, melyen a Lápos és Szamos közti vízválasztó tova vonul; délfelé Dalmárig terjednek, hol alattuk az aquitaniai sötét, csillámos agyag a tavali jelentésében említett soósmezei rétegyereg mentén ismét a felszínre bukkannak.

A prelukai hegyszigettől északra fekvő területen a vizsgálatok még nincsenek bevégezve s csak jövő esztendőben fejezendem be azokat. Nehány közelebb előleges adat ezen aránylag egyszerűbben alkotott vidékről kerekebben e munkálatok befejezése után közlendő. — E vidéken a következő képződéseket különítettem el kartographiailag: a kristályos alaphegységben: gnájsz és csillámpala, szemcsés dolomit és (igen alárendelt részletekben, a kristályospalákban) pegmatit; közép-eocén lerakódások:

* Az utóbbi, igen egyenetlen oldalú, disztelen alakot kezdetleg, az első szilágyi jelentésemben, tévesen donax-szerű kagylónak neveztem; donax-szal ugyan nem hasonlítható össze, hanem inkább *saxicavaval*.

turbuczai rétegek, kolosvári durvamész csoport; oligocén lerakodások: hójai mész és márga, révkörtvélyesi rétegek, csokmányi rétegek, ilondai halpikkelyespala, aquitani rétegek (palás agyag alárendelt homokkő fekvetekkel); neogén lerakodások: felső-mediterrán, alul homokkő és agyag váltakozatából feljebb uralkodó dácittufa, homokos és márgás rétegekből alkotva, szármáti rétegek (vékony palás agyag andezites tufás közfekvetekkel, aljbeli részén gipsz behelyezkedésekkel); diluvium (görélyek és agyagból álló régi folyó lejtők); mostkori folyóvizek alluviuma; továbbá területem északkeleti szélén, Plopiş és Kőtelesmező közt, tömeges augit-labradorit-andezit, melynek kitörése az ifjabb mediterrán korszakban történt.

A kristályos alaphegység a prelukai hegysziget keleti végétől közel északra Brébfalu, Ünőmező, Borkút és Kópataka közt, NyDny-ról KÉK-re nyúlt, alacsonyabb, kisebb, szintén egyoldalulag emelkedett rögben merül a felszínre. E rög, melyet rövidség kedvéért az ÉNy széle alatt fekvő Brébfalu szerint elnevezhetjük, a Gyalu Pietrisiu és Gy. Korniloru zömét alkotja; a Magyar-Lápostól Kápolnok-Monostor felé vezető országút azon a Magyar-Lápos és Csernyefalu közt levő hágón áthalad. E rögöt ÉÉNy-ra NyDny-ról KÉK fele vonuló, meredek törésszél határolja, míg felülete DDK felé laposan leereszkedik. A nevezett ÉÉNy-i törésszél tulajdonképp nem egyszerű, hanem több, közelfekvő DDny-ról ÉÉK-re és Ny-ról K-re irányult törés vonalokból lepcsőszerűleg alakulódik össze. Ezek, épp úgy, mint a sokkal nagyobb prelukai kristályos hegyszigetet É felé határoló, KDK felé csapó törésszél, vetődési széleket jelölnek, melyeknél az északfelé levő rész lesüllyedt.

A brébfalvi kristályos rög az ó-prelukai rétegyereg északi szárnyának folytatásához tartozik. A kristályos ösközetek rétegei itt többnyire igen meredek ÉÉNy-i s részben felfordult rétegállásban ellenkező dőléssel, KÉK irányban tova húzódnak. Az ó-prelukai ösdolomit vonulat folytatása, már csökkent vastagsággal s keskeny palaközök által két vagy három telepre szétosztva, a rögöt hosszában a csapásban ÉÉK-i irányban átszeli. A rög nagyobb részét gnájsz és csillámpala alkotja, melyekbe a dolomit-vonulat be van helyezkedve.

Az idősebb harmadkori rétegszintájuk, a csak egy-két helyen igen apró sávokban a felszínen mutatózó ilondai halpikkelyespalától lefelé, a napfényen való előfordulásukban a szóban levő északi területemen a kristályospalák körül csoportosulnak. Még pedig igen csekély terjedésben, egyes sávokban, meredek, sőt részben felfordult rétegállásban látjuk azokat közvetlenül a prelukai kristályos rög északi törésszéle és a brébfalvi kristályos rög északnyugati törésszéle és ennek délnyugat felé való folytatása mentén, e törésszélek északi oldalán; továbbá nagyobb kiterjedés-

ben, lapos DDK-i réteg-dőléssel a brébfalvi kristályos rög magaslatán és laposabban a mélységbe merülő déli oldalán.

A felső mediterrán és szármáti rétegek a szóban levő északi területen külső, északkeleti részén fordulnak elő, hol szabályos vonulatban nagyjában lapos ÉÉNy-i dőléssel KÉK-i irányban területemen keresztül húzódnak.

Gyakorlatilag haszonvehető ásványos előfordulásokban felvételi területem nem épen bővelkedik. Ezek közül legelőször is a macskamezei mangán-vasércz fekhelyet említem, mely ferro-mangán előállítására fontosságot nyerhetne. A hójai mészkőből sok helyen, különösen a tavali jelentésében tárgyalt területen is, kezdetleges kis kemenczékben légmeszet égetnek, melyet a mészkövet nélkülöző környékre sőt meglehetősen távolságra is elszállítják. A hójai és kolosvári rétegek keményebb, meszes-márgás padjai meglehetősen jó építkezési követ szolgáltatnak; az országutak közelében igen gyakran az utak kavicsolására is alkalmazzák azoknak anyagát, különösen a hójai rétegek felső, mészben bővelkedő padjait. A szármáti rétegek aljbeli részében, mint említem, úgy tavali jelentésében tárgyalt, mint ideai területem több pontjain, kis lencseszerű telepekben előforduló gipszet a helybeli lakosok kis gödrökben ássák s házaik mázolására használják; Gyertyános mellett azt ipari célra is termelik kis mennyiségben a Kapnikbányán levő Stark-féle malomkő-vállalat számára; e vállalat, mely Kapnikbánya és Blósa közt előforduló kemény kvarcithomokkőből készít malomköveket, a malomkövek darabjaiknak összeillesztésére használt gipszet innen fedezi.

Kiemelendő a brébfalvi palaszigetben, valamint a prelukai palasziget keleti részében az előbb vázolt, nagy kiterjedésű telepvonulatban előforduló szemcsés dolomit, melynek a brébfalvi palaszigeten, kedvező helyzetben az országút közelében való előfordulására és gyakorlati haszonvehetőségére, mint csiszolásra alkalmas márvány, Dr. PRIMICS GYÖRGY úr irányozta a magyarláposi közönség figyelmét, midőn a lefolyt nyáron a vidéken tett földtani kirándulásai alkalmával, Magyar-Láposon időzött. A szóban levő, nagy kiterjedésű és hatalmas dolomit-vonulat nagy része igen tökéletlen, vaskos rétegzése és rendhagyó elhasadása miatt jutányos termelést ugyan nem enged; kiterjedésének túlságos nagyobb részén pedig ezt a szállítási költségek tetemessége megakadályozná. Aránylag legkedvezőbb helyzettel a dolomitelep-vonulatnak a brébfalvi palaszigeten keresztül húzódó része bír, melynek a tetőn az idősebb harmadkori rétegek borította kicsapásán a Magyar-Láposról Nagybánya felé vezető országút a csernyefalvi hágón át-

vezet. A dolomit-vonulat itt az országút közelében a Kópataki völgyben, valamint nem messze az északkelet felé következő harántos völgyekben egész vastagságában fel van tárva; nagyobb része ugyan itt is tökéletlen, vaskos rétegzésű és rendhagyóan elhasadozott, de részben, jelesen fedő régiójában széles övben szépen, egyenesen réteges s e része ezeken a helyeken gyakorlati vizsgálat, nevezetesen a fejtési viszonyok kipuhatólására, bizonyára megérdemelné.
